

Chương 17

LỆNH HỒ BÌNH LẤY LẠI HÀNG LONG KIẾM

Lệnh Hồ Bình quay mặt đi cười hỏi:

– Nếu ta buông tay cô thì cô có chịu buông tay ta không?

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão nghe nói ngồi thộn mặt ra đương trường.

Hoạt Kim Bảo hoa dung thất sắc hỏi:

– Công tử... nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười khà khà hỏi lại:

– Nghe không hiểu ư? Vậy để công tử cho hay: Cái đó kêu bằng tà không thẳng chính. Lệnh thiếu bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo đã bày ra cạm bẫy. Bảo cô nương ơi! Bây giờ cô hiểu chưa? Có cần bản công tử nói rõ hơn không?

Hoạt Kim Bảo đột nhiên cúi đầu xuống, người run bần bật không ngớt.

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão ngấm ngấm hổ thẹn, ba lão không ngờ Hoạt Kim Bảo lại là Nhân Yêu hóa trang.

Thiềm Thế Quang quay lại hỏi Tân Kim Bảo:

– Có phải bữa nay y mới tới không?

Tân Kim Bảo khiếp sợ mặt không còn chút huyết sắc, chỉ lắc đầu không thốt nên lời.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– Bản công tử phỏng đoán trong tòa Kim Hoa viện này mấy năm trước đã có một vị Hoạt Kim Bảo cô nương, nhưng cứ cách vài tháng hay nửa năm mới xuất hiện một lần. Nàng vốn là lương gia phụ nữ, vì trượng phu thân thể hư nhược đã mời lương y điều trị chứng vô dụng, phải dùng hạ sách này để vui gượng một phen.

Chàng nhìn Tiểu Kim Bảo cười hỏi:

– Có đúng thế không?

Tiểu Kim Bảo run bần bật, gật đầu, cũng không thốt nên lời.

Lệnh Hồ Bình lại quay mặt đi cười nói:

– Bản công tử rất khâm phục Kim bằng hữu hóa trang tuyệt diệu! Có điều đáng tiếc là kiến văn của Kim bằng hữu không được quảng bác. Dịch địa Kim bằng hữu là bản công tử thì hôm ấy đã nghe tiếng địch, liền quyết định không động đến con người thối sáo bất cứ là ai.

Nhân Yêu tự biết âm mưu đã bị bại lộ, khó lòng thoát chết, nói cũng vô ích nên

hắn nghiêng răng im tiếng.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười vung ngón tay nhanh như gió điểm vào năm chỗ huyết đạo Nhân Yêu rồi buông tay cười nói:

– Muốn đi thì đi đi! Đây là thủ pháp độc môn của Kỳ Sĩ Bảo. Khắp thiên hạ chẳng ai giải khai được. Dù có chẳng nữa, Kim bằng hữu cũng nhất định không tìm thấy. Trong ba ngày nếu Kim bằng hữu đem thanh Hàng Long kiếm đến cầu bản công tử mà gặp lúc bản công tử cao hứng may ra bằng hữu sẽ thoát nạn cũng chưa biết chừng.

Nhân Yêu quỳ xuống cái rụp cất tiếng run run năn nỉ:

– Xin công tử trở đường cho.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

– Kim bằng hữu có biết thanh Hàng Long kiếm ở đâu không? Xa là bên trời, gần thì ngay trước mắt. Nó là thanh kiếm đúc bằng sắt pha vàng. Người giữ nó có thể chuồn vào vỏ kiếm, cũng có thể cuộn tròn lại quàng vào dây lưng. Bạn của Kim bằng hữu tức Nam Cung lão quỷ có thể chuyển đến tay bằng hữu được chẳng?

Nhân Yêu nghe nói ngơ ngác hỏi:

– Nó ở trong mình... Thao Quái ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cái đó có chi là lạ? Bản công tử trước nay không đưa ra vấn đề gì khó khăn. Chỉ trong ba ngày Kim bằng hữu có thể kiếm được thanh Hàng Long kiếm này.

Nhân Yêu nghiêng răng đáp:

– Thảo nào lão quỷ đó hôm ấy cản trở Bách Lý lão nhi không cho ra tay, thì ra vì hắn đã được lợi. Đúng là một tên lão tặc chẳng kể gì đến đạo lý.

Lệnh Hồ Bình nhìn ba lão Thượng, Phùng, Thiềm cười nói:

– Nào! Chúng ta tiếp tục uống rượu.

Nhân Yêu đột nhiên đứng dậy nói:

– Xin công tử hãy chờ một chút, Kim mỗ tìm cách đi lấy thanh Hàng Long kiếm trả lại công tử.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Kim bằng hữu nên mạo hiểm một chút. Bản công tử dùng thủ pháp điểm huyết, chỉ quá mười hai giờ là thương tổn khí huyết, dù có mười cân Trường Bạch sâm cũng không vãn hồi được.

Nhân Yêu nghe nói lại càng hoang mang, vì khí huyết của con người có liên quan đến dung nhan. Bộ mặt hắn mà bị thương tổn khí huyết thì chẳng khác chi người chết.

Hắn không dám chần chờ lật đặt vén rèm ra khỏi căn phòng.

Lệnh Hồ Bình chờ cho Nhân Yêu mất hút lại nổi lên tràng cười hô hố. Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Công tử cho là Nhân Yêu lấy lại được thanh Hàng Long kiếm ở trong tay Thao Quái ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cái đó khó nói lắm. Có điều vấn đề đối với bản công tử chẳng khó khăn gì. Bữa nay không lấy lại được thì bữa mai hay một ngày nào đó. Nói tóm lại nó đã mang họ Lệnh Hồ là không chạy đâu được.

Đại Kim Bảo sợ quá co rúm người lại hỏi:

– Cô nương đó của chúng ta không phải là nữ nhân ư?

Thượng Nguyên Dương đáp:

– Cái đó...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Các cô ở đây đã lâu nà sao không nghĩ đến tình hình tiếp khách của hấn?

Đại Kim Bảo đỏ mặt lên đáp:

– Nô gia chỉ biết y rất giỏi chiêu khách. Nếu không phải thiếu niên anh tuấn, công tử dòng sang là y không chịu ra.

Lệnh Hồ Bình lại cười hỏi:

– Phải là người đẹp như bản công tử mới được hay sao?

Mọi người đều cười ồ. Trận cười làm cho bầu không khí trong nhà trở lại ấm cúng.

Nhưng đồng thời trong một gian sương phòng khác, bầu không khí mới bắt đầu khẩn trương.

Trong gian phòng này Thao, Thiết lưỡng quái ngồi đối diện. Trên bàn bày đầy rượu thịt, nhưng chỉ có một cô bồi tiếp.

Hai đùi Thao Quái kẹp một cái túi lớn. Hấn mắt nhìn cuốn sổ, tay gẩy bàn tính.

Thiết Quái vừa ăn vừa bóp bụng. Cặp mắt ty hý như sợi dây đảo qua đảo lại nhìn rượu thịt còn thừa thãi trên bàn ra chiều tiếc rẻ.

Lúc Nhân Yêu tiến vào, Thao Quái Nam Cung Cầu vẫn lăm lỳ không thềm ngừng đầu lên.

Thiết Quái Bách Lý Quang miệng phun mùi rượu sặc sụa ú ớ một tiếng kể như tiếng chào.

Nhân Yêu tiến lại ngồi ngang một bên, tựa hồ rất mỏi mệt, nhẹ buông tiếng thở dài.

Thao Quái vừa gẩy bàn tính vừa hồ hững hỏi:

– Thế nào? Đã thu thập xong thăng lỗi đó chưa?

Nhân Yêu lại thở dài uể oải đáp:

– Gần xong rồi.

Thao Quái ậm ừ một tiếng rồi vừa gẩy bàn toán vừa hô:

– Bát thượng tam khứ ngũ tiến nhất. Tam hạ ngũ trừ nhị... Không còn thiếu mấy nữa. Nhất lục đắc lục. Cửu khứ nhất tiến nhất... thế là vừa tròn số ba trăm bốn mươi lăm lạng.

Thao Quái quay sang hỏi cô gái:

– Có nước giã rượu không?

Dường như cô gái nghệt thở, đáp một tiếng “Có” rồi trở gót ra khỏi phòng.

Thao Quái gấp sổ lại ngừng đầu hỏi:

– Lão đệ vừa nói gì? Gần xong rồi ư?

Nhân Yêu gật đầu đáp:

– Đúng thế. Thăng lỗi kia bị tiểu đệ làm cho mê man. Cả ba lão già cũng say khướt. Nói tóm lại không còn vấn đề gì nữa.

Thao Quái ngạc nhiên hỏi:

– Vậy lão đệ còn chạy qua đây làm chi?

Nhân Yêu khẽ đáp:

– Tiểu đệ không hiểu lát nữa hạ thủ cách nào, phải chạy về thỉnh giáo. Bản lãnh thăng lỗi đó ra sao lão huynh đã biết rồi...

Thao Quái lấy làm kỳ ngắt lời:

– Lão đệ càng nói càng đi vào chỗ hồ đồ. Thậm chí không biết cách hạ thủ cách nào ư? Trước kia lão đệ chưa giết ai hay sao?

Nhân Yêu lắc đầu đáp:

– Nhưng tình hình lần này khác trước.

Thao Quái nhìn hẩn hỏi:

– Khác ở chỗ nào?

Nhân Yêu ngó ra ngoài phòng hạ thấp giọng xuống đáp:

– Thăng lỗi đó công lực đã cao thâm tinh thần cảnh giác rất bén nhạy. Đối với hạng người như gã mà chưa hoàn toàn mất trí thì không có biện pháp nào thành công...

Thao Quái ngắt lời:

– Cái đó có quan hệ gì đến lão Thao?

Nhân Yêu lại đảo mắt nhìn ra ngoài tựa hồ sợ người nghe tiếng. Hắn đáp rất khẽ:

– Sao lại không quan hệ? Quan hệ lắm chứ?

Thao Quái hỏi:

– Quan hệ thế nào?

Nhân Yêu đáp:

– Trong mình tiểu đệ không thể đeo binh khí. Điểm này không nói Nam Cung huynh cũng biết rồi. Còn về chưởng lực tiểu đệ lại không bằng hai vị. Nếu đánh một đòn không trúng...

Thao Quái ngắt lời:

– Kể mê man là gã chứ không phải lão đệ. Đánh một đòn không trúng chẳng lẽ không biết đánh đòn thứ hai?

Nhân Yêu đáp:

– Nếu kinh động đến người khác thì sao?

Thao Quái đáp:

– Còn sao nữa? Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Chẳng lẽ lão đệ còn muốn trở lại Kim Hoa viện lần thứ hai?

Nhân Yêu đáp:

– Bỏ đi là xong thì còn nói gì nữa? Trong mình thằng lỏi mang một túi châu báu, nhất là viên Hán ngọc đeo trên cổ há chẳng đáng tiếc ư?

Thao Quái đột nhiên dương mắt lên hỏi:

– Hán ngọc ư?

Ngoài phòng có tiếng người cất lên hỏi:

– Tỉnh tửu thang đây. Phải chăng vị nào ở trong này bảo lấy?

Thao Quái chấn động tâm thần, vội đáp:

– Phải rồi! Đem vào đây.

Đối với Thao Quái thì bất luận châu báu hay Hán ngọc gì gì cũng không bằng một chén tỉnh tửu thang chua chát cho hắn phấn khởi tinh thần.

Nhân Yêu chau mày, đành tạm thời dừng lại.

Vị cô nương đi kêu lấy Tỉnh tửu thang cũng về tới nơi tiến vào phòng. Nhân Yêu lấy một thoi bạc đưa ra nói:

– Mỹ Vân! Hai vị đại gia sắp ra đi. Cô không phải chờ đợi nữa. Đây là tiền hai vị

đại gia thưởng cô để mua son phấn.

Tên tiểu nhị và Mỹ Vân lui ra rồi, Thao Quái hỏi ngay:

– Lão đệ bảo sao? Hán ngọc thế nào?

Nhân Yêu đáp:

– Hán ngọc thật tốt và chính hiệu.

Thao Quái hỏi:

– Lớn bằng bao nhiêu? Hình thù thế nào?

Nhân Yêu đáp:

– Không lớn lắm. Coi giống như một cái ổ khóa.

Thao Quái nuốt nước miếng thở dài nói:

– Không sai rồi. Đúng là viên Hán ngọc tủa. Nhưng đối với công tử gia ở Kỳ Sĩ Bảo chỉ là đồ chơi chẳng đáng gì.

Nhân Yêu cũng thở dài nói:

– Đáng tiếc là mình không kiếm được một thanh trủy thủ nhỏ bé.

Thao Quái lảo liêng cặp mắt khẽ hỏi:

– Dùng kiếm được không?

Nhân Yêu lắc đầu đáp:

– Nếu dùng kiếm được thì tiểu đệ đã có một thanh rồi, còn hỏi làm chi?

Thao Quái vội nói:

– Thanh kiếm mà Nam Cung mỗ nói không phải kiếm thông thường.

Nhân Yêu giả vờ ngạc nhiên hỏi:

– Vậy nó là thứ kiếm gì?

Thao Quái đặc ý khẽ đáp:

– Nhuyễn kiếm, có thể quán vào người dùng làm dây lưng, người ngoài không nhìn thấy gì.

Nhân Yêu giả vờ gượng cười hỏi:

– Bây giờ qua đâu lấy?

Thao Quái khẽ hắng dặng đáp:

– Lão phu có thanh nhuyễn kiếm này. Hôm trước... lão phu ngẫu nhiên gặp được cơ hội... để nó lọt vào tay...

Nhân Yêu ngắt lời:

– Thật ư? Mau đưa tiểu đệ coi.

Tuy Thao Quái là tay giáo quyết lỗi đời, nhưng bị Hán ngọc làm cho mê hoặc. Hán lấy Hàng Long kiếm đưa cho Nhân Yêu.

Nhân Yêu coi rồi đáp:

– Hay lắm! Tiểu đệ cầm nhuyễn kiếm này đi là ăn chắc rồi.

Hắn đem Hàng Long kiếm đưa cho Lệnh Hồ Bình. Chàng là người thủ tín, lấy kiếm rồi giải khai huyết đạo cho Nhân Yêu.

Nhân Yêu tự biết khó nổi giải thích với Thao Quái. Hắn đành theo lời: Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, lén lút ra cửa sau chuồn mất.

Lệnh Hồ Bình trả tiền rồi cùng Thượng, Phùng, Thiêm ung dung ra khỏi Kim Hoa viện, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Bốn người sáng sớm tiếp tục thượng lộ, tới Đồng Quan vào lúc xế chiều.

Sáng sớm hôm sau Lệnh Hồ Bình bảo Thiêm Thế Quang ra chợ mua lễ vật đến Thư phủ cầu kiến.

Thiêm Thế Quang đi mua lễ vật về, Lệnh Hồ Bình coi lại tỏ ra rất vừa ý, vẫy tay nói:

– Hay lắm! Các vị đi đi!

Phùng Giai Vận ngạc nhiên hỏi:

– Công tử không đi ư?

Lệnh Hồ Bình “Ừ” một tiếng hỏi lại:

– Lệnh Hồ mỗ đi làm chi?

Phùng Giai Vận đáp:

– Đây là việc của công tử mà công tử không đi thì bọn tiểu đệ nói thế nào?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu quay lại hỏi:

– Mấy vị nhân huynh bốn, năm chục tuổi cả rồi mà chẳng hiểu nhân tình thế thái chút nào. Bản công tử theo các vị cùng đi. Vận nhất mà người ta cự tuyệt ngay vào mặt mình thì bản công tử còn làm thế nào được?

Thượng Nguyên Dương ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp:

– Lệnh Hồ lão đệ nói cũng có lý. Địa vị lão đệ không phải như người khác, nếu đúng thế thì lão đệ thật khó nổi hạ đài. Vậy chúng ta hãy đến trước thăm dò, âu cũng là một biện pháp.

Ba người ra khỏi khách điểm, Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

– Thượng huynh! Chúng ta có cần lưu một người lại để ngấm ngầm coi gã tiểu tử

đó không?

Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Làm sao mà phải coi?

Phùng Giai Vận đáp:

– Nếu không, gã chuồn đi thì làm thế nào?

Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Nếu gã quả muốn bỏ đi, liệu Phùng huynh có giữ được không?

Phùng Giai Vận nhún vai gượng cười không nói nữa.

Thiêm Thế Quang nói:

– Tiểu đệ nhận thấy lần này đã đi cầu thân và có vẻ chí thành. Điều mà chúng ta lo ngại là lão chủ nhân lại muốn thi triển thủ đoạn.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Thiêm huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiêm Thế Quang đáp:

– Lão chủ nhân dẫn dụ gã tiểu tử đến vì mục đích muốn hỏi gã về những cơ quan bố trí trong Kỳ Sĩ Bảo cùng lai lịch và bản lãnh của bốn tên kỳ sĩ, chứ không phải bản ý muốn gả con gái cho gã. Bây giờ gã tới rồi. Mai mốt hai bên gặp mặt mà xảy câu gì không hợp thì lúc đó thu thập bằng cách nào?

Thượng Nguyên Dương cười khành khách đáp:

– Gã tiểu tử tới số kể như nhiệm vụ của chúng ta đã thành tựu. Ai hơi đâu mà lo lắng cả mọi điều?

Thiêm Thế Quang thở dài đáp:

– Kể ra thì thế đấy, nhưng lão chủ nhân đã hao tổn bao nhiêu tâm lực, hoàng kim cũng mất mấy vạn lạng để lượm lấy kết quả là xác chết của gã tiểu tử, mình có đang tâm được không?

Ba người đi chẳng bao lâu đã đến trước một tòa trang viện cao lớn.

Dương Phúc đặt gánh đồ lễ xuống, cầm tấm hồng thiếp đưa cho người gác cửa để vào thông báo. Mọi người liền được một tên quản sự dẫn vào trang. Sự thực ba lão làm thế là thừa vì Lệnh Hồ Bình chưa đến.

Lúc này Lệnh Hồ Bình đang đi tung tăng ngoài đường phố rất đông đảo trong thành.

Chàng trà trộn vào đám đông nhìn đông ngó tây tinh thần rất thư thái.

Sau chàng dừng chân trước một tiệm bán thuốc.

Tiệm thuốc này dường như buôn bán thanh đạm quá. Một tên chưởng quỹ trung niên ngồi ở sau quầy đang lau một bình thuốc.

Lệnh Hồ Bình nhìn tám chiêu bài treo trước cửa rồi từ từ tiến vào. Chàng lấy ra mười đồng chế tài đặt lên quầy nói:

– Tại hạ mua thuốc.

Chưởng quỹ vội đứng dậy hỏi:

– Tướng công có mang theo toa thuốc đi không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Không có.

Chưởng quỹ hỏi:

– Vậy tướng công mua những vị gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ba đồng cân Thiên Nam Tinh và bảy đồng cân Can Khương.

Chưởng quỹ ngạc nhiên hỏi:

– Tướng công không nhớ lộn chứ?

Lệnh Hồ Bình ngược mắt thủng thẳng hỏi lại:

– Sao chưởng quỹ ngờ tại hạ nhớ lộn? Chẳng lẽ hai vị thuốc này không thể dùng lẫn với nhau?

Chưởng quỹ tươi cười đáp:

– Đúng thế. Nhưng dùng để chữa chứng gì? Tướng công nên biết: Thiên Nam Tinh, Phụ Tử, Đại Hoàng, Thường Sơn, Bán Hạ, Thương Lục, Cam Toại, Đại Kích, Tiên Mao đều là thuốc độc, nhất là Thiên Nam Tinh tối kỵ nấu lẫn với Can Khương, Phòng Phong. Tướng công không có toa thuốc tiểu nhân rất nghi ngại. Tiểu điểm đã mở ở Đồng Quan hơn bốn chục năm...

Lệnh Hồ Bình chia mười đồng tiền thành hai chồng đặt trên bàn tiện tay đẩy về phía trước, lạnh lùng ngắt lời:

– Bản công tử không tiện miễn cưỡng, vậy bán cho ba đồng cân Thiên Nam Tinh, bảy đồng cân Can Khương.

Chưởng quỹ liếc mắt nhìn hai chồng tiền, rồi lại ngó Lệnh Hồ Bình từ trên xuống dưới, hắng giọng một tiếng, hỏi:

– Tướng công muốn gói bằng giấy và gói riêng hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Gói riêng hai gói bằng giấy vàng.

Chưởng quỹ nghe giọng nói bất giác ngẩn người ra hỏi:

– Tướng công là... Nhị thiếu bảo chúa ư?

Lệnh Hồ Bình ngửng đầu lên hỏi lại:

– Sao? Nhị thiếu bảo chúa hay Đại thiếu bảo chúa hoặc Tam thiếu bảo chúa thì khác nhau gì mà Chưởng quỹ phải hoang mang?

Chưởng quỹ xoa tay sợ hãi đáp:

– Tiểu nhân thật đáng chết. Xin thiếu bảo chúa lượng thứ cho.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn đối phương hỏi:

– Làm sao mà lượng thứ? Chưởng quỹ có chỗ nào đáng chết đâu?

Chưởng quỹ ngó hai đồng tiền hỏi:

– Không có việc thì chẳng khi nào Thiếu bảo chúa tới đây. Chẳng phải tiểu nhân có ý kháng cự mệnh lệnh của Nhị thiếu bảo chúa, thực tình luật lệ của lão bảo chúa rất nghiêm khắc. Nhị thiếu bảo chúa đã rõ điểm này hơn ai hết.

Lệnh Hồ Bình chau mày muốn nói lại thôi. Chàng đứng ngây người như tượng gỗ một lúc rồi lặng lẽ trở gót ra khỏi cửa tiệm.

Trên đường phố chật hẹp vẫn nhốn nháo hỗn loạn như trước.

Lệnh Hồ Bình lại đến đứng trước tòa phá miếu. Trên khu đất trống bày bán đầy những gánh đồ ăn vặt. Chàng lại gần một gánh, bỏ ra hai đồng tiền mua một gói đậu phộng rang.

Lệnh Hồ Bình tay cầm gói đậu phộng chỉ bóc ra hai, ba củ để làm trò.

Chàng đứng tựa vào phía sau cây cột đá vận chỉ lực búng vỏ đậu phộng cho bay ra như con ong mật bắn vào đầu một tên tiểu khiêu hóa ngồi ở bên thềm.

Tiểu khiêu hóa đưa tay lên sờ đầu, nhưng gã chẳng đau đớn gì mấy, chỉ cất tiếng chửi bởi một câu rồi tiếp tục để hết tinh thần vào bắt rận.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười. Ngón tay chàng lại búng vỏ đậu phộng thứ hai ra. Lần này lại trúng vào chỗ cũ. Tiểu khiêu hóa đã bốc lửa giận. Gã nhảy bổ lên quay ra thóa mạ:

– Con bà đứ nhà nào...

Top! Vỏ đậu phộng chui vào miệng tiểu khiêu hóa cắt đứt câu chửi tục của gã.

Lệnh Hồ Bình từ phía sau cây cột đá đi ra ngửng mặt lên, khẽ đằng hắng một tiếng đằng hoàng bước đi tựa hồ chẳng có chuyện gì. Chàng vừa bóc đậu phộng vừa tiến lại cửa miếu.

Tiểu khiêu hóa mặt đầy vết sẹo màu xanh đổi thành màu tím. Gã nhổ cái vỏ đậu phộng ra đánh toẹt một cái rồi lượm cây gậy trúc rảo bước đuổi theo vừa đuổi vừa hô:

– Này! Này! Đánh người rồi toan bỏ đi chẳng?

Lệnh Hồ Bình lơ đi như không nghe tiếng tiến thẳng vào đại điện mới dừng bước, từ từ quay đầu lại.

Tiểu khiếu hóa đuối tới đại điện, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình hỏi:

– Phải chăng người thấy ta là một tên tiểu khiếu hóa mà khinh nhờn?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt nhìn gã hỏi:

– Khinh mạn một tên tiểu khiếu hóa nhỏ bé cũng không được ư?

Tiểu khiếu hóa không nhịn được nữa xông lại vung cây trượng trúc lên một cái, miệng thóa mạ dữ dội:

– Bọn người là công tử nhà giàu, da thịt non choẹt, chỉ y mình có chút tiền thối tha, ăn no rồi chẳng có việc gì làm, chuyên đi trêu chọc người để mua vui. Tiểu khiếu hóa bữa nay phải cho người một bài học.

Không ngờ miệng gã hung dữ, nhưng cây gậy vung lên chưa đánh ngay. Gã nhìn lại thì chàng công tử vừa ở trước mặt không hiểu đã mất biến lúc nào.

Bỗng nghe phía sau ở đằng xa một người vỗ tay cười nói:

– Hay quá! Hay quá!

Tiểu khiếu hóa quay lại vừa lùi vừa la:

– Có giỏi thì hãy chờ ta ở đây.

Dứt lời gã nhẩy ra khỏi đại điện chạy như bay ra ngoài miếu.

Lệnh Hồ Bình cười thầm tự nhủ.

– Giả tử theo quy củ nhờ gã đưa tin chắc gã chẳng khi nào chạy nhanh như vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc tiểu khiếu hóa dẫn một cái phụ trung niên tới. Gã trở vào Lệnh Hồ Bình nói:

– Chính là thằng lỗi này.

o O o